

A. HESSELIUS.
Skalda-Bragd.

[Hesselius, Andreas, Americanus]

Då

Kriget mot CZAREN

Af Ryssland,

Under

Dufe- och Trumpete-Klang

STOCKHOLM³ allmänneligen för-
kunnades, den 28. Julii 1741.

Blef denna

Skalda = Bragd

Eller

Råmpa = Dickf

Swadin

Af

Arngrim Hergrimson,

Winlands-Fararen.

A. Havelin

STOCKHOLM,

Tryckt hos CARL JOHANSSON RÖPKE.

2/2

18

RECEIVED FROM CHARLES

OF STURBRIDGE

1800

PAID TO THE ORDER OF

STOCKBROKER

FOR THE

OF

STURBRIDGE

AND

STURBRIDGE

STURBRIDGE

STURBRIDGE

Ufwerborna Mån,
Som brån på Sigurd Swån
Och slika raska Jarlar:
Som hysen Hjelta = Mod,
Samt wågen lif och blod
Likt forna Hjäcka Karlar:
I gen Er ei til frids;
Men hasten nu til strids,
De Ryfka Hrnar pläcka,
Som sig så talrikt skäcka.

Med Kulor', Spjut och Lod,
Uttömmen deras blod,
Så det på marken rinner:
Med skarpa Stnecke = skott,
Nedbåren deras Slott,
Ja, alt hwad hållt man finner,
Låt friskt til skidsfings gå,
Til des wii Seger få,
Och de begynna tuga,
Samt ej mer töras friga.

Med

Med Swärdet i Er hand,
 Förfäkten Swea Land,
 At Holmgårds Folk må ståda,
 Det Manhems Hjeltars dygd,
 An finnes i wår Bygd
 Och wil Er Seger båda.
 Ja, med Ert Wapnabraf
 Nedbrysten Hus och Tak.
 Låt Edra Barda-lekar
 Kullkasta största Ekar.

Låt ljudet här utaf
 Besprånga Hjeltars graf,
 Så deras aska röras
 Och at et genljud må,
 Från dessa grifter gå
 Och rundt kring luften höras;
 Det ser så tappert ut,
 När Trummor, Lod och Krut
 Sit ljud med bårgen para
 Och bedja dem sig swara.

Om Götiske Kämpar ha
 I striden fäcktat bra
 Då de tilbådo Oden;
 Wist måste lika mod
 Bo uti deras blod,
 Sen de förglömt den Stoden,
 Och fäst sit ädla hopp
 Fast ganska högre opp
 Til Gud, som är then Störste
 Och alla Kungars Förste.

94

Ty hämmen på alt sätt
Den wåld och oförrätt
Som de på Sinclair gorde.
Och tom de menskelig lag
Ha brutit tils i dag,
Det de ej göra borde;
Så wåren wisse på,
At Himlen låter stå
På Swea Rikes sida
Och hielpa oss at strida.

Näst GUD har FRIEDRICHS hand,
Bestyddadt Swea Land
Uti den gylne friden;
Näst GUD lär Han med råd,
Med wissbet, mæckt och dåd
Oss skydda uti striden.
Fast åldren Honom tryckt
Har Tiden doch ej rykt
Den Hjelten från wår sida,
Ty låt oss tappert strida.

Tron denna Tappra Kung
På nytt lär synas ung
Om wi oss troгна wisa:
Han sielf, som åldrig år
Har lust med Swensker Hår
Wår Fiende at risa;
Ty fäckten derför' så,
At denna Drotten må,
Wår lycka se, i striden
Så wål, som uti friden.

Skönt

Skönt CAROL somnat af
 Och hwilar i sin graf,
 Gör Honom doch den åhran,
 Och kâmpen tappert så,
 At hwar en kan förstå
 I warit uti läran
 Hos denna dyra Drott,
 Som med en Wârja blott
 Och sammanknuten nåfwa
 Så mången brackt at båfwa.

Ja! fast man icke ser
 Det Han mer följer Er;
 Låt doch Hans mod Er följa,
 Allt motstånd och förtret.
 I med Hans tapperhet
 Snart kunnen undanskölja.
 Det liknar sig så wål,
 At se hwar Swensker Sjal
 Brå på de stora CARLAR
 Och Attleborna JARLAR.

Ho bor i Swea Bygd,
 Bör hysa Swears dygd
 Då han ur Lågret träder.
 I Barna = Barnas blod
 Bör lysa Fädrens mod,
 Fast Telnigen är spåder.
 En Åhrans Lager = Krants
 Ej hittas uti dants,
 Ell' köpes med Ducater,
 Men fås för Hjelta = dater.

De

De Lagrar Fädren fått,
 Då de i striden gått,
 Ej pryda Sönrens bälte;
 Ty man af egen dygd
 I slig owäldig Bygd,
 Bör krönas til en Hjelte.
 Ho detta rätt förstår
 Han ej ur wägen går,
 Då han sin owän möter,
 Men honom genomstöter.

At älska nersig Fred,
 Förskämmer hwarje led
 I friska Martis Kroppar;
 Men wara Lejon-lif,
 Af rof sig göra rik,
 Det hör til Swenska Troppar.
 Dra Warjan tappert ut,
 Gå på med Lod och Krut,
 At knapt man ser til Solen;
 Hör Hjältar til på Jolen.

Sanct Niclas är för swag,
 At blott en enda dag
 Förswara Ryffens wälde,
 At skönt nedbögger han
 Och barfot utom Stan
 Sig mjuk för honom stälde
 Ur Segren likwist war
 Om GUD wårt offer får,
 Och våra böner stiga
 Til Honom, då wi kriga.

Det

87
Det fattas intet mer,
Än at man troget ber
Och Himlen så upläser,
Så har Elias gordt.
Får det om of bli spordt
At högmöd icke gåser,
Men at Gudsfrucktan får
Ledsga våra spår,
Är hwarken nöd ell' fara;
Ty GUD wil of förswara.

Allt detta spår ei jag
Äf egit kiärt behag,
Som Skalder bland Poëter,
Men som jag under träd
Fått lof at sittja med,
I Rama, bland Propheter;
Tan derför' GUD til stöd,
Så har det ingen nöd,
Han ensam kan uträtta
Långt mera; än som detta!

Ro. Kaunaliinj. ja Feilo
2.

Hesselius

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1886

mk

